

AZ UJJ

(Versvázlat)

A buszban láttam. Ott pihent az ülés támlájába fogódzva, időnként meg-megmoccant, nyújtózott, billegett, s újra lefeküdt társai, a többi ujj mellé. Fáradt asszonyi ujj volt, a körömház alatt tele gyűrődésekkel, apró ráncokkal, olyanokkal, amelyeneket öreg emberek szeme körül láthatni, ha mosolyognak vagy hunyorítanak. A fénytelen köröm cserepes, repedezett szélű volt, horpadt, csorba bádog, amelyet már nem lehet simává egyengetni. Melléről, a bögyről már lekopott a vonalkák finom labirintusa, helyette, mint egy nagy, üres pályaudvaron a sínek, mély, egyenes vágások sorakoztak, párhuzamosan, szinte mértani pontossággal, s csak itt-ott szelte át ezeket egy-egy más irányba futó vonal. A kés, a munka nyomai ezek — bűnösök ujjenyomatain hiába keresnéd.

CSÖNDESEN ÉLEK

Csöndesen élek, mint az Isten;
szelíden, vallástalanul,
s mégis valami furcsa hitben,
hogy minden jóvá alakul.

Bűneim fénylenek az égen
— szűz földek, meddő, lusta bolygók.
Nem ezt, nem így gondoltam én el,
de valami jobban hasonlót

hozzám és hozzád, a világhoz,
jobban hasonlót a kenyérhez,
kőhöz, az eleven virághoz,
hasonlót a menekvő fényhez;

közelebbre a csillagot,
hogy még a gyermek is elérje!
Jó esőt, melegebb napot
akartam a szikkadt vetésre.

Akartam állatok, füvek,
emberek józan, tiszta rendjét —
De csak bűnt szült a lendület,
a munka. S nincsen erre mentség!

Mert bűn, ha félig sikerül
csupán a tett. A fénylő szándék
akárhogy világol, kihűl,
hiába fújnad, gyújtánád még,

hiába! Végérvényesen
s örökre csak a rossz eredmény:
a bűn marad meg. Bűnösen
élek, mint az Isten; szeretném

megváltani már legalább
magam, azzal, hogy dolgozom,
hogy e halálra szánt világ
buta bűneit vállalom.

KERTÉSZ LÁSZLÓ

TÜCSÖKSÍRÁS

Tücsök sírja: — Tűrj, tűrj egyedül:
az ég bőre hülten megfeszül,
a csillagok üveges szemek,
fénypilláikon zöld légy remeg.

Tücsök sírja: — Tűrj, tűrj egyedül,
egy kigyúlt ablak lent szétterül,
ráhullnak lepkék, bolyhos molyok,
— fényből, sötétből ostort fonok.

Tücsök sírja: — Tűrj, tűrj egyedül!
a múlt ezer szála megfeszül,
és míg készül hátam verni újra,
szívemhez ér vad paráznák ujjá.